

tere en Skov, vil det være klart, at det næsten er aldeles uoverkommeligt at bonitere Skovene, thi man maatte da undersøge Jordbunden saa dybt, at man fik at vide, hvorledes Trærødderne næres, man maatte undersøge Skovens Tilstand, Veirligets særegne Bæffaffenhed med Hensyn til den paagældende Skovstrækning, Brændpriserne i de forskellige Egne og alle saadanne Momenter. Jeg troer, at saadanne Undersøgelser vilde medtage en saa stor Sum og en saa lang Tid, at de ingenlunde vilde svare til de Fordele, man deraf kunde vente. Jeg har tænkt mig — men det er kun min individuelle Idee, jeg har forsøgt anvendt, men ogsaa med megen Vanskelighed ved Matriculeringen paa Island — en lettere Maade, nemlig den, som blev bestemt i Forordningen af 1ste October 1802, at taxere efter Pengeværdien af Skovene, og derefter at gjøre en Fordeeling; men Enhver vil indsee, hvor usikkert ogsaa dette kunde blive, og det gjælder jo om at tilveiebringe en retfærdigere Skattefordeling og navnlig en større Ligelighed med Hensyn til Skatteansættelsen af Skovene og Skatteansættelsen af andre faste Eiendomme. Opfatter man imidlertid det hele Forhold, saaledes som jeg troer, at det bør opfattes, da er det min Overbeviisning, at man ikke kan komme ind derpaa, forinden det bliver nødvendigt at paalægge nye Skatter; thi saa erkjender jeg, at der kan være Spørgsmaal, om man ikke skal beskaffe Skovene førend andre Gjenstande; men saalange nye Skatter ikke gjøres fornødne, maa man vel betænke, at disse Eiendomme i al den henrundne Tid have staaet med det Hartkorn, de nu have, og at det har sine store Misligheder, for at frembringe Ligelighed, at forandre Retsforholdet for de enkelte nuværende Bestdere. Lægger man f. Ex. 500 Rd. paa en Skov, som nu svarer 100 Rd. — og det vilde maaskee være retfærdigt i Forhold til andre Eiendomme — saa bliver Resultatet, at, naar den sælges, faaer Eieren 10,000 Rd. mindre for den, end han ellers vilde have faaet, og Kjøberen kommer, i Sammenligning med den foregaaende Eier, igrunnen kun til at betale 100 Rd. i Skat. Dette Hensyn maa, som jeg allerede har indrømmet, vige, naar der skal paalægges

nye Skatter; men, naar Staten ikke er i denne Nødvendighed, maa den have meget stor Betænkelse ved at foretage sliige Forandringer. Jeg vil ikke under en Interpellation udtale afgjørende Domme; men jeg formener, at de af mig fremsatte Anskuelse og Grunde ikke kunne lades ude af Betragtningen ved Bedømmelsen af dette Spørgsmaal, som ved første Tilstaaelse synes saa overmaade simpelt.

David: Jeg maa have været meget uheldig i Maaden at forebringe denne Forespørgsel til den ærede Indenrigsminister, da jeg er blevet saa aldeles misforstaaet. Jeg troede, at jeg havde truffet det Rette ved at lade en historisk Fremstilling af Sagen trykke, men jeg veed dog ikke at have udtalt Noget, som jeg aldrig har meent, endssjondt det er blevet antaget, at jeg blot har talt om Kronborg District eller Frederiksborg Amt. Jeg har vel hentet mine Oplysninger derafra, fordi jeg ikke kunde faae dem fra Private, og jeg maatte jo tage dem, hvor jeg kunde faae dem; men Forholdet stiller sig omtrent paa lignende Maade over hele Landet. Jeg var rigtignok beløvet paa, at Sagen ikke skulde være saa aldeles velkommen, da den er indgribende og maaskee har sine Vanskeligheder, men jeg havde dog troet, at den skulde være bleven optagen paa en anden Maade, især da jeg hørte Indenrigsministeren Frede den 11te Januar udtale sig i en anden Sag, hvor de Ord, han da fremsatte, trøstede mig meget. Han sagde nemlig — det maa vel tillades mig at oplæse disse Par Ord — „dersom et Stykke Jord paa Grund af en Contract, som var afsluttet langt tilbage, havde forholdsvis lidet Hartkorn eller slet intet, og andre Jorder havde forholdsvis mere Hartkorn, dog ikke mere, end at Skatterne kunde betales, saa vilde en saadan Tilstand slet ikke være forenelig med den nuværende Fordeling af Communalbyrderne, og jeg har altsaa ikke o. s. v.“ Det er ogsaa min Mening, at denne Besatningsmaade, der i større eller mindre Grad findes over hele Landet for Skovenes Vedkommende, ikke er forenelig med Communalbyrderne; thi der skæres herved paa en vis Maade en Rem af en anden Mand's Hud. Det er saaledes